

Arrest

nr. 314 030 van 7 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat J. WOLSEY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 18 mei 2022, dient diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 17 maart 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 29 januari 2024.

1.3. Op 28 maart 2024 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 28 maart 2024 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitisch Arabier te zijn. U bent afkomstig uit Mojammah Al-Sinahi, district Ba'quba, provincie Diyala. U woonde hier uw hele leven, tot uw vertrek uit Irak op 13 juli 2015. Uw vader verliet Irak reeds op 15 januari 2015. Uw moeder en uw drie zussen verlieten samen met u Irak, op 13 juli 2015. Uw familie bevindt zich momenteel nog steeds in Samsun, in het Noordoosten van Turkije.

Uw maternale neef [N.B.M.] verblijft momenteel in België, waar hij op 24 december 2007 de vluchtelingenstatus verkreeg (CG [...] & OV [...]). Uw maternale neef [M.B.M.A.] verblijft momenteel eveneens in België, waar hij op 5 mei 2011 de vluchtelingenstatus verkreeg (CG [...] & OV [...]). Uw maternale neef [N.B.M.A.] verblijft ook in België, waar hij op 29 juli 2016 de vluchtelingenstatus verkreeg (CG [...] & OV [...]).

U studeerde in Irak tot de zevende graad, en stopte met schoolgaan toen u twaalf of dertien jaar oud was, omwille van uw vertrek uit het land. Daarnaast hielp u uw vader soms in zijn werkplaats.

Uw moeder werkte als leerkracht Engels op een middelbare school. Ze kreeg meerdere bedreigingen omwille van haar job, in de vorm van brieven waarin zij en de andere Engelse leerkrachten werden gewaarschuwd over de plannen van de milities om hen te vermoorden of te kidnappen.

Uw vader had een werkplaats of winkel waar hij auto's repareerde. Uw vader repareerde meermaals de auto van een zekere politieofficier. Op een bepaald moment zag uw vader bloed in de koffer van de auto, waarop hij weigerde deze te herstellen. De man werd agressief en zei tegen uw vader dat er iets ergs met hem zou gebeuren als hij hem niet zou helpen. Uw vader weigerde echter nog steeds. Een paar dagen later kwam de officier opnieuw langs en zei hetzelfde. Hij belde uw vader ook éénmaal op en bedreigde hem.

Ongeveer vier of vijf maanden later werd uw vader door twee mannen gekidnapt, toen hij de werkplaats aan het afsluiten was. Deze mannen behoorden tot een sjiiitische militie, hoogstwaarschijnlijk Badr. De mannen grepen uw vader vast, maar uw vader verzette zich waardoor ze met de achterkant van een wapen op uw vaders achterhoofd sloegen. Vervolgens stopten ze hem in de koffer van een auto. Na vier minuten rijden merkte uw vader echter dat ze vertraagden omdat ze een controlepost passeerden. Uw vader opende de koffer van de auto en vluchtte richting de markt. Eén van de mannen achtervolgde hem, maar uw vader verstopte zich in een winkel van koelkasten. Na dertig minuten ging uw vader rechtstreeks naar het huis van een vriend, die aan het einde van de markt aan de linkerkant woonde. Hij verbleef hier gedurende een maand alvorens Irak te verlaten, op 15 januari 2015.

Zes maanden na het vertrek van uw vader, op 11 juli 2015, kwamen er twee mannen langs jullie huis, op zoek naar uw vader. Toen uw moeder zei dat ze al een tijdje niets van hem had gehoord, besloten ze u mee te nemen. Uw moeder sloeg hierna de deur dicht en zei u te vluchten. U verliet uw huis via de achterdeur, en sprong over de muur om naar jullie buur te gaan. Hier verborg u zich. De twee mannen sloegen uw moeder en vroegen haar waar u naartoe was gegaan. Hierop kwam de politie, die zei dat ze te ver waren gegaan. Hierna vertrokken de twee mannen. Een uur later kwamen uw moeder en uw zussen u oppikken met een taxi, waarna jullie samen naar uw vaders nicht, [T.], gingen, die woonde in het dorp Joba, district Ba'qubah. Jullie verbleven hier twee dagen, waarna jullie naar Erbil gingen en van hieruit per auto Irak verlieten, op 13 juli 2015.

U verbleef in Samsun, Turkije, tot oktober 2021. U ging hier tot een jaar voor uw vertrek naar school, en werkte daarnaast in een theebedrijf. Dan kreeg u echter problemen. Omwille van familieproblemen sliep u toen op straat. Mensen die u kende van school namen u mee met hen en toonden u waar ze anderen ontmoetten op een gangster/ maffia manier. U rende weg omdat u bang werd, en lichtte de politie in over de ontmoetingsplaats die ze u toonden. Hierdoor werden er veel mensen opgepakt door de politie. Hierna zochten ze u, en u werd door twee personen van school geslagen op uw rechterbeen. Uw vader diende hierna een klacht in, maar hij werd bedreigd door hen en werd hierdoor gedwongen de klacht te annuleren. Vier maanden na de eerste aanval, werd u opnieuw aangevallen en sloegen ze u op uw pols en kin. Ongeveer vijf maanden na deze tweede aanval verliet u Turkije.

U reisde via Griekenland, Albanië, Servië, Hongarije, Slowakije, Tsjechië, Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk, naar België, waar u op 18 mei 2022 aankwam, en dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Irak vreest u dat u gedood zou worden. Daarnaast vreest u dat u zou worden meegenomen omdat u soennitisch bent en er niet veel soennieten meer zijn.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originelen neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw medische documenten van Zwitserland, en de Turkse klacht van uw vader omtrent de aanval op u. U legt tevens volgende kopieën neer: uw families visum applicatie van de UN in Turkije, een rapport in Turkije over

de aanval op u, een attest omtrent het diploma Engels van uw moeder, een waarschuwingsbrief voor uw moeder en alle Engelse leerkrachten, de woonstkaart van uw vader, een factuur van uw ouderlijk huis in Irak, uw 'kimlik', uw diploma, bewijs van de job van uw moeder als leerkracht Engels, een foto van u in het ziekenhuis, foto's van de werkplaats van uw vader. U legt daarnaast een USB-stick neer waarop staat: een video van u in het ziekenhuis waarbij u een knuffel vasthebt, foto's van uw afgebrand ouderlijk huis met enkele foto's van ervoor, het verkoopcontract van uw ouderlijk huis, een foto van u en een andere persoon, en enkele van dezelfde reeds ingediende documenten (rapport Turkije, attest diploma Engels moeder, identiteitskaart VZ, nationaliteitsbewijs VZ, foto VZ in het ziekenhuis, woonstkaart vader, waarschuwingsbrief moeder, factuur ouderlijk huis Irak). Daarnaast staan er enkele documenten op de USB-stick die niet konden worden geopend. U verklaart zelf dat u enkele links toevoegde omtrent wat er gebeurde in uw district en omtrent wat ze soennieten aandeden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u moeite heeft met slapen, en gestresseerd en depressief bent (CGVS, p. 3). U legde hieromtrent tevens enkele medische documenten neer van uw behandeling in Zwitserland, d.d. 9 februari, 9, 11, 16, en 17 maart en 6 april 2022. Hieruit blijkt dat u o.a. lijdt aan een posttraumatische storing, verstoring van uw slaap, suïcidaliteit en zelfmutilatie (zie administratief dossier). U verklaart dat u hier in België ook door een psycholoog wordt behandeld maar u legt hier geen documenten van neer (CGVS, p. 4-5).

U verklaart verder dat u een infectie heeft in uw mond, maar u zag hiervoor nog geen dokter (CGVS, p. 3). Wanneer u eet, drinkt, en soms wanneer u spreekt, heeft u pijn (CGVS, p. 3). U heeft ook metaal in uw kaken/kin (CGVS, p. 3). Ook heeft u metaal in uw linkervoet, omwille van een operatie die u in Turkije onderging (CGVS, p. 3). U heeft hier echter geen pijn meer aan (CGVS, p. 4). U verklaart daarnaast dat u een hernia heeft, waarvoor u een operatie zal ondergaan, maar u heeft daar op het moment van het persoonlijk onderhoud geen pijn door (CGVS, p. 4).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-Generaal. Zo werd eerst en vooral gevraagd hoe het met uw gezondheid ging aan het begin van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 3). U antwoordde bevestigend op de vraag of u zich goed genoeg voelde om op dat moment het persoonlijk onderhoud te doen (CGVS, p. 3). U verklaart verder dat u niet denkt dat uw symptomen een impact zullen kunnen hebben op het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 5). Er werd aangegeven dat er een pauze zou zijn, en dat als u nood zou hebben aan een bijkomende pauze, u dit altijd mocht aangeven (CGVS, p. 2). Dit werd niet veel later nogmaals herhaald (CGVS, p. 3). Er werd tijdig gepauzeerd, en ook na de pauze werd u opnieuw gevraagd of alles nog oké was, waar u bevestigend op antwoordde (CGVS, p. 15). Verder bleek er nergens tijdens het persoonlijk onderhoud enig probleem te zijn.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde verklaringen in verband met uw problemen.

U verklaart dat uw vader in Irak een eigen werkplaats/winkel had, waar hij auto's repareerde en sleutels kopieerde (CGVS, p. 7-8). Dient te worden opgemerkt dat het CGVS uw vaders 'an sich' tewerkstelling niet betwist, doch wel de problemen die hieruit zouden zijn voortgekomen.

U verklaart dat uw vader meermaals de auto van een man repareerde (CGVS, p. 15-16). Echter weigerde uw vader op een bepaald moment om diens auto te repareren, omdat hij bloed vond in de koffer (CGVS, p. 16). Hierop bedreigde de man uw vader en zei hem dat er iets ergs met uw vader zou gebeuren als uw vader hem niet zou helpen (CGVS, p. 16). U verklaart dat dezelfde man een paar dagen later terug langs uw vaders werkplaats kwam, en uw vader tevens een keer telefonisch bedreigde (CGVS, p. 16). Gevraagd wie deze man was, is het enige dat u kan zeggen dat hij een officier bij de politie was (CGVS, p. 15-16). Gevraagd of

hij een soenniet of sjiit was, antwoordt u dat u dit niet weet maar dat u denkt dat hij een sjiit was (CGVS, p. 16). U weet verder niet of de man al dan niet van uw buurt afkomstig was of er woonachtig was, laat staan wat zijn naam was (CGVS, p. 16-17). Het is merkwaardig dat u zo weinig informatie hebt omtrent de persoon die uw vader bedreigde en de aanstoker zou zijn tot al jullie problemen. Tevens bevreemdend is dat u niet kan zeggen wanneer hij uw vader precies belde en bedreigde (CGVS, p. 17). Uw kennis over de persoon die uw vader lastig viel en mede aan de basis ligt van jullie vertrek uit Irak, laat dan ook schromelijk te wensen over. Het betreft overigens ook informatie die u naderhand bij uw familie had kunnen nagaan, iets wat u duidelijk niet heeft gedaan.

U stelt verder dat uw vader, na het dreigement, werd gekidnapt door twee personen (CGVS, p. 14). Gevraagd hoelang na de eerste bedreiging uw vader werd gekidnapt, stelt u dat u echt geen idee heeft, en gokt u misschien vier of vijf maanden later (CGVS, p. 17). Opnieuw is het merkwaardig dat u deze toch wel ingrijpende gebeurtenis niet nauwkeuriger in de tijd kan situeren. Gevraagd wie zijn ontvoerders waren, verklaart u dat u dit niet zeker weet maar dat het milities moesten zijn zoals Badr, die soennieten meenamen en hen vermoordden; dit omdat de mannen twee bekende plaatsen noemden waarvan jullie weten dat dit de dood betekent, met name Huayder of Khernabat (CGVS, p. 14-15 & 17). Het is bevreemdend dat u niet beter weet wie deze personen waren, of ze in de buurt waren gekend en/of u op zijn minst toch zou weten tot welke militie ze behoorden. Gevraagd of ze iets specifiek zeiden, stelt u van niet, alleen dat ze hem naar Huayder of Khernabat zouden meenemen (CGVS, p. 17). Het is merkwaardig dat uw vader niets werd gezegd over de reden waarom ze hem meenamen. Tevens bevreemdend is dat u niet weet of er getuigen waren van dit incident (CGVS, p. 17). Gevraagd waarom ze achter uw vader zaten, stelt u opnieuw dat u niet zeker bent maar dat u denkt dat het misschien gebeurde doordat uw vader de auto van de eerder genoemde officier niet wilde repareren en hierna bedreigd werd (CGVS, p. 15). Dat u zelf niet eens zeker bent van de reden waarom uw vader werd ontvoerd, is allesbehalve aannemelijk, te meer u verklaart dat jullie tot dan toe nooit problemen hadden gekend met milities (CGVS, p. 15). Dat u in dit opzicht niet eens zeker zou weten waarom uw vader dan plots door hen zou worden gekidnapt, is niet geloofwaardig. Ook de mogelijke reden die u aanhaalt, is allesbehalve geloofwaardig. Gevraagd waarom ze zo boos zouden zijn, simpelweg omdat uw vader een auto niet wilde repareren, antwoordt u dat ze het bloed en de geweerschoten in de auto geheim wilden houden (CGVS, p. 18). Dit is echter geen plausibele uitleg. Immers, indien ze niet zouden hebben gewild dat het bloed en de wapens zichtbaar waren, zouden ze ook nooit naar een garage zijn gekomen maar hebben getracht de wagen zelf op te lappen. Er kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat er onder hun militieleiden, van welke militie ook, toch personen moeten zijn geweest die aan auto's konden sleutelen, en ze daarvoor niet naar een buitenstaander moesten gaan. Bovendien stelt u opeens ook dat als jullie problemen niet voortkwamen uit de problemen rond het herstellen van de auto, het ook wel kon zijn omdat jullie het mooiste en grootste huis in de buurt hadden en soennieten waren; dat er veel milities waren waar jullie leefden, en dat ze niet wilden dat iemand beter was dan hen (CGVS, p. 18). Dit is niet serieus. Uw wijzigende verklaringen tonen opnieuw uw gebrek aan kennis omtrent dit incident aan. Bovendien zijn deze redenen allesbehalve geloofwaardig, gezien u verklaart dat jullie voordien nooit problemen hadden, behalve dan dat uw vader reeds lang voordien twee keer naar het politiestation werd meegenomen zoals alle soennieten uit uw buurt (CGVS, p. 18). Indien men het had gemunt op jullie eigendom hadden ze reeds eerder kunnen ingrijpen.

U verklaart dat de twee personen na ongeveer vier minuten rijden een controlepost passeerden, en hierdoor moesten vertragen (CGVS, p. 14). U stelt verder dat uw vader er op dat moment in sloeg de koffer van de auto te openen, en te vluchten (CGVS, p. 14). Merkwaardig is dat u niet weet aan welke controlepost hij kon ontkomen. U stelt dat u op dat moment nog jong was, maar u weet wel te zeggen dat die post op ongeveer vier tot vijf minuten verwijderd was van de werkplaats (CGVS, p. 18). Opnieuw kan u niet overtuigen. Men dunkt immers dat u van dit soort basisinformatie omtrent het incident op de hoogte zou moeten zijn, te meer u dit achteraf nog aan uw vader had kunnen vragen. Indien uw vader plots werd ontvoerd, en dan toch snel weer kon ontkomen, moet dit bij u en de familie toch vele vragen hebben opgeroepen. Verder gevraagd hoe uw vader vanuit een de koffer van de wagen kon openmaken, stelt u dat het een oude auto was die wat gemakkelijker te openen was, en dat het bovendien uw vaders job was om op slot zittende deuren te openen (CGVS, p. 19). Gevraagd dat uw vader toch geen hulpmiddelen bij zich had, stelt u opeens dat er wel iets was dat hij kon gebruiken, zoals een kleine sleutel of zoiets (CGVS, p. 19). Het heeft er alle schijn van dat u uw antwoorden aanpast al naargelang de vraagstelling. Dat uw vader zou worden ontvoerd, maar zijn ontvoerders niet zouden zijn nagegaan of hij gereedschap bij zich had, kan moeilijk worden geloofd.

Dat uw vader bovendien kon ontkomen, aan zijn ontvoerders, die in de meerderheid waren en bovendien ook gewapend, doet nog meer de wenkbrauwen fronsen. U verklaart dat één van de ontvoerders uit de wagen sprong en achter uw vader aanliep (CGVS, p. 14). Uw vader bereikte echter de marktplaats en wist zich hier te verstoppen in een winkel voor koelkasten (CGVS, p. 14). U stelt echter dat de mensen die uw vader kidnapten gewapend waren (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe uw vader dan kon wegvlugten als die andere man gewapend was, stelt u dat hij niet kon schieten in de straat omdat hij dichtbij een controlepost was (CGVS, p. 19). Echter verklaart u tevens dat de politie die deze controleposten beheerden aan dezelfde kant stonden

als de milities, waardoor zich de vraag stelt waarom de ontvoerder zich dan aan zijn medestanders zou storen en zijn wapen niet zou gebruiken (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom hij dan toch niet kon schieten, antwoordt u dat ze dit niet wilden tonen aan de media en mensen ook niet kidnappen om hen meteen te doden maar om iets te krijgen (CGVS, p. 19). Het is echter allesbehalve logisch dat de ontvoerder ervoor zou kiezen om niet te schieten, zelfs als dit betekende dat uw vader dan zou ontsnappen. In het laatste geval zou hij evenmin van hem iets kunnen verkrijgen. Dit lijkt dan ook een weinig efficiënte en daadkrachtige aanpak vanwege de milities. Gevraagd of de man de winkel waar uw vader zich had verstopt, heeft doorzocht, stelt u dat u dit niet weet (CGVS, p. 20). Dit wijst andermaal op een gebrek aan kennis omtrent de problemen in uw vaders hoofde, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Noch blijkt uit bovenstaande dat de militieleden daadkrachtig te werk gingen, wat andermaal weinig geloofwaardig is.

U stelt dat uw vader na dertig minuten terug tevoorschijn kwam en naar zijn vriend ging, waar hij een maand zou hebben verbleven alvorens Irak te verlaten (CGVS, p. 14). Toen uw vader de winkel verliet, zag hij de mannen niet meer (CGVS, p. 20). Het is opmerkelijk dat deze personen zoveel moeite zouden doen om uw vader te kidnappen, om dan niet langer op de marktplaats naar hem te zoeken wanneer en/of de winkel(s) te doorzoeken. Bevreemdend is tevens dat uw vader, gedurende de maand dat hij nog in Irak verbleef, niets meer hoorde van die personen. Nog opvallender, ook uw familie hoorde in de eerste twee maanden daaropvolgend niets meer van hen, noch kwamen ze bij jullie thuis op zoek naar uw vader gedurende die periode (CGVS, p. 21). Dit alles ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

U verklaart dat zes maanden na uw vaders vertrek, twee personen langs jullie huis kwamen en naar uw vader vroegen (CGVS, p. 14). Bevreemdend is dat u op dat moment niet op de hoogte was van uw vaders problemen, zogenaamd omdat uw vader niet wou bijdragen aan de reeds aanwezige zorgen en stress (CGVS, p. 25). U was echter de enige zoon in het gezin, wat betekent dat, mocht uw vader iets overkomen, u volgens de Iraakse gewoonten het gezinshoofd werd. Dat u in die context dan in het ongewisse werd gelaten, kan alweer niet worden geloofd. Bovendien heeft u ook slechts weinig informatie omtrent dat huisbezoek. U weet enkel dat ze sjiieten waren, en u vermoedt dat ze tot de Badr-militie behoorden omdat zij de enigen zijn die zo machtig zijn; u kan dit echter niet met zekerheid stellen (CGVS, p. 22). U weet verder niet of het dezelfde personen waren die uw vader ontvoerden maar dat ze zeker tot dezelfde groep behoorden (CGVS, p. 25). Het is merkwaardig dat u geen verdere informatie hebt omtrent die personen. Bovendien is het niet aannemelijk dat de milities nooit naar uw vader kwamen vragen wanneer deze zich nog in het land bevond, maar dan plots, reeds zes maanden na diens vertrek, opeens zouden zijn langsgeslagen voor hem. Indien hij werkelijk uit die wagen zou zijn ontsnapt is het volstrekt onaannemelijk dat ze al niet eerder langs jullie woning zouden zijn gekomen. Gevraagd naar de reden hiervoor, stelt u dat dit allemaal onbekende redenen zijn en dat ze heel geduldig zijn (CGVS, p. 21). Dit strookt echter niet met de ernst van uw beweerde vrees. Wanneer uw moeder zei dat ze geen informatie had over uw vader, wilden ze u meenemen, wat niet bepaald op enig geduld wijst (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom ze u zouden meenemen, is ook niet duidelijk. U antwoordt dat ze losgeld konden vragen en dat uw vader gegarandeerd zou terugkomen als ze u meenamen, of dat ze u gewoon zouden rekruteren (CGVS, p. 22). Het is echter evenmin aannemelijk dat ze plots interesse zouden hebben in u, wanneer ze dit voordien nooit hadden gehad en jullie gezin ruime tijd met rust hadden gelaten. Uw moeder zou hierna de deur hebben dichtgeslagen zodat u langs de achterdeur het huis kon uitvluchten (CGVS, p. 14). U sprong over de muur en ging naar uw buurman (CGVS, p. 14). U verklaart dat de twee personen het huis toch binnen geraakten en u achtervolgden, maar dat ze u niet tot aan uw buur volgden omdat ze niet wisten naar waar u was gegaan (CGVS, p. 23). Dat het bij hen niet zou opkomen om naburige huizen te verifiëren is ook weer heel frappant. Het huis van de buurman zou niet zijn gecontroleerd; iets wat toch heel merkwaardig is omdat dit één van de meest voor de hand liggende plaatsen kon zijn om u schuil te houden (CGVS, p. 23). U gevraagd waarom ze deze naburige huizen niet controleerden, stelt u dat het huis waar u zich verborg van iemand was die in het leger zat en een sjiit was, dat er een grote muur was om het andere naburige huis te bereiken, en dat ze daarom probeerden via uw moeder te achterhalen naar waar u was gegaan (CGVS, p. 23). Gevraagd dat ze dan toch nog bij deze huizen konden langsgaan, antwoordt u dat ze dit niet zomaar konden doen met elk huis (CGVS, p. 23-24). Indien zij het werkelijk op u gemunt hadden, zou mogen worden verwacht dat zij zich in dergelijke gevallen het zeker voor het onzekere zouden nemen. Bovendien is het in die context dan toch wel opvallend dat u net ging schuilen bij een sjiitisch militair en, in de context van uw verhaal, in die buurman uw vertrouwen zou hebben gesteld.

U verklaart dat de buurman waar u zich verstopte ook achteraf niets meer hoorde van de mannen die u wilden meenemen (CGVS, p. 24). Of ze na uw vertrek nog kwamen zoeken naar u of bij uw familie langs gingen, weet u niet (CGVS, p. 24). Opnieuw heeft u zich daarover vreemd genoeg niet geïnformeerd. Bevreemdend is ook dat u geen idee hebt over wat er gebeurde met uw vaders werkplaats na jullie vertrek, ondanks dat uw tante nog anderhalf jaar in Irak verbleef (CGVS, p. 24). Ook deze verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen.

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw vluchtrelaas.

Wat het werk van uw moeder en de voor haar hieruit resulterende problemen betreffen, dient te worden opgemerkt dat u verklaart dat de beweerde bedreigingen bestonden in hoofde van alle leerkrachten Engels (CGVS, p. 26). Het ging hier dus niet om een persoonlijke, individuele bedreiging ten aanzien van uw moeder - gesteld dat hieraan geloof kan worden gehecht. Bovendien verklaart u dat ze niet uit Irak zou zijn vertrokken als u geen problemen had gehad (CGVS, p. 27). Dit ondermijnt andermaal de ernst van de vrees in haar hoofde. Hiermee geeft u immers aan dat haar werk voor haar geen reden vormde om het land te verlaten. Tenslotte koppelt u haar tewerkstelling, en de beweerde bedreigingen die hierdoor ontstonden, geenszins aan uw eigen asielrelaas.

U verklaart dat de politie zo nu en dan alle soennieten meenamen, en dat sommigen terug thuis kwamen en sommigen niet (CGVS, p. 18). Ook uw vader werd zo twee keer naar het politiestation meegenomen omdat jullie soennitisch waren, en het grootste huis hadden (CGVS, p. 18). U haalt daarnaast aan dat wanneer er een explosie of zich iets anders voordeed waarbij iemand wordt vermoord, ze de soennieten beschuldigden (CGVS, p. 30). U vreest dat omdat er nu niet zo veel soennieten meer zijn, ze jullie allemaal zullen meenemen, wat het einde zou betekenen (CGVS, p. 30). Wat de aangehaalde problemen voor soennieten betreffen, dient te worden opgemerkt dat u hier slechts zeer vage en algemene verklaringen over aflegt, die u geenszins concretiseert of individualiseert. U baseert zich op loutere hypothesen en veronderstellingen. U stelt dan wel dat uw vader twee keer werd meegenomen, maar verklaart tegelijkertijd dat vóór de bedreiging en ontvoering van uw vader - feiten die op zich reeds zeer discutabel zijn -, u en uw familie geen problemen kenden met de milities, wat toch ook veelzeggend is (CGVS, p. 15). Bovendien werd uw vader blijkbaar gewoon terug vrijgelaten wanneer hij naar het politiekantoor werd meegenomen, aangezien u verklaart dat dit gebeurde lang voor de bedreigingen en andere hier aangehaalde problemen (CGVS, p. 18). Uit deze verklaringen kan met andere woorden geen gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde worden afgeleid.

Wat uw problemen in Turkije betreffen, kan het CGVS kort zijn en kunnen deze niet in aanmerking worden genomen. De door u ingeroepen vrees dient immers te worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit bezit, in casu Irak. De problemen die zich mogelijks hebben voorgedaan in Turkije zijn in dit verband niet relevant.

Vervolgens, het loutere gegeven dat enkele van uw familieleden hier een beschermingsstatus werd toegekend, wijzigt evenmin bovenstaande appreciatie van uw asielverzoek. Wat de problemen van uw maternale neven betreffen, dient te worden opgemerkt dat deze geenszins gerelateerd zijn aan uw asielrelaas. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Dient te worden opgemerkt dat uw nood aan internationale bescherming tevens wordt ondermijnd door uw selectiviteit wat betreft het Europees land dat uw verzoek mocht behandelen. Uw vingerafdrukken werden immers reeds genomen in Oostenrijk en in Zwitserland. Volgens uw EURODAC-hit werden deze telkens genomen in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Dat u deze landen heeft verlaten zonder het antwoord op uw verzoek om internationale bescherming af te wachten, ondermijnt de oprechtheid van uw nood. Ook dat u geen gehoor gaf aan de beslissing die u in België verkreeg tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat er een Dublinakkoord was met Oostenrijk, ondermijnt het dringend karakter van uw nood aan bescherming.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend met de taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs bewijzen hoogstens uw identiteit en herkomst, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist. De kopie van het attest omtrent het diploma Engels van uw moeder, het bewijs van uw moeders job, en de waarschuwingsbrief voor uw moeder en alle Engelse leerkrachten zijn hoogstens een aanduiding van haar beroep, hetgeen in de beslissing momenteel niet wordt betwist. De foto's van de werkplaats van uw vader zijn hoogstens een aanduiding van zijn tewerkstelling, die in deze beslissing evenmin wordt betwist. De kopie van de woonstkaart van uw vader, alsook van de factuur van uw ouderlijk huis in Irak, en de kopie van het verkoopcontract van uw ouderlijk huis in Irak, zijn dan weer een aanduiding van jullie verblijfplaats in Irak, hetgeen ook niet ter discussie staat. Wat de foto's van het afgebrand ouderlijk huis en de foto's van ervoor betreft, dient te worden opgemerkt dat deze geenszins aantonen dat het om uw ouderlijk huis gaat, noch aangeven door wie, wanneer of in welke omstandigheden dit huis is afgebrand. Verschillende oorzaken kunnen hieraan ten grondslag liggen. De bewijswaarde van foto's is überhaupt zeer relatief, gezien niet kan worden vastgesteld in welke omstandigheden of met welke bedoelingen ze werden genomen. De kopie van uw 'kimlik' is hoogstens een aanduiding van uw verblijf in Turkije, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist. De kopieën van het visum applicatie van uw familie in Turkije, van het Turks

rapport omtrent de aanval op u, en de Turkse klacht van uw vader omtrent de aanval op u, zijn niet relevant in het licht van uw huidige asielrelaas. Hetzelfde geldt voor de foto van u in een Turks ziekenhuis, en van de video van u in het ziekenhuis. Bovendien tonen deze geenszins aan wanneer, hoe of door wie u deze verwondingen opliep. De kopie van uw diploma is niet relevant in het licht van uw huidige asielrelaas. De foto van u en een ander persoon is niet relevant in het licht van uw huidige asielrelaas. Wat betreft de 'links' omtrent de algemene situatie in uw regio dient te worden opgemerkt dat deze niet konden worden geopend. Desalniettemin lijken deze volgens uw verklaringen te verwijzen naar de algemene situatie in uw regio, en kunnen deze dus geenszins dienen ter staving van uw individueel asielrelaas. De medische documenten uit Zwitserland werden hierboven reeds besproken (zie supra).

Daarenboven dient in het algemeen toch ook te worden gesteld dat de bewijswaarde van Iraakse stukken sowieso bijzonder gering is, gelet op de corruptie die heerst en het gemakkelijk te verkrijgen karakter van documenten tegen betaling, zowel in Irak als daarbuiten (zie informatie, toegevoegd aan het administratief dossier).

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>), en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022** (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update)**, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider alAbadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig

verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de voormalige Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor.. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld door ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn onder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde ontaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shaya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Diyala te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat zes districten: Baquba, Baladrooz, Khalis, Khanaqin, Kifri en Muqadadiyah.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Diyala. Naast de Iraqi Security Forces (ISF) zijn de PMF, de Tribal Mobilisation Forces, en de peshmerga aanwezig in de provincie. Diyala wordt gezien als een microkosmos van Irak door zijn complexe etnisch-religieuze samenstelling. Dit, in combinatie met de nabijheid van Bagdad en de Iraanse grens maakt het gebied van strategisch belang voor de verschillende actoren.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de provincie Diyala in vergelijking met de andere provincies van Centraal-Irak gekenmerkt wordt door een hogere graad van veiligheidsincidenten en een hoger aantal burgerslachtoffers. Er kan echter niet gesteld worden dat de veiligheidssituatie in de provincie Diyala van die aard is dat elke burger er louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Diyala staat te boek als de provincie waar ISIS zich het nadrukkelijkst manifesteert. De organisatie slaagde er sinds 2019 in terug boven water te komen omwille van het bestuurlijk falen, de povere openbare dienstverlening, het tekort aan werkgelegenheid en de aanhoudende etnisch-sektarische spanningen. ISIS heeft in bepaalde rurale zones de facto controle daar deze gebieden zeer moeilijk bereikbaar zijn voor de veiligheidsdiensten. Vanuit onherbergzame gebieden in de provincie zet ISIS hinderlagen op, voert het hit and run aanvallen uit, en pleegt het aanslagen met improvised explosive devices (IED's) tegen troepen van de ISF, PMF en peshmerga. Leden van de Tribal Mobilisation Forces, stam- en gemeenschapsleiders, en

sjiieten behoren eveneens tot de doelwitten van ISIS. ISIS financiert zijn operaties door ontvoeringen, afpersing, carjacking en overvallen.

Niettegenstaande de frequentie van de aanvallen door ISIS hoger ligt dan in andere Iraakse provincies, en een groot deel van de te betreuren burgerslachtoffers in de provincie toe te schrijven is aan ISIS, is de situatie in Diyala geenszins vergelijkbaar met de periode van 2013-2016. Het aantal aanvallen en het aantal slachtoffers liggen vele malen lager dan in die periode.

De burgerbevolking lijdt er voorts onder aanvallen op dorpsgemeenschappen en akkerbranden. De Kaka'i minderheid werd hier meermaals het slachtoffer van. Dit veroorzaakte een leegloop van dorpen waarin ISIS op haar beurt zijn intrek nam. Om aan de verhoogde activiteiten van ISIS in de regio het hoofd te bieden, richtten de PMF versterkingen en barrières op rond de steden en werden er antiterreuroperaties uitgevoerd door de daar aanwezige veiligheidsactoren. Om te verhinderen dat ISIS verder gebruik zou kunnen maken van bufferzones tussen de Iraakse en Koerdische strijd machten, werd er besloten om gezamenlijke commandocentra op te zetten, van waaruit de militaire operaties tegen ISIS en de oprichting van controleposten in de regio gecoördineerd wordt. Een eerste dergelijk commandocentrum werd in mei 2021 in het noorden van Khanaqin opgericht.

Nadat Diyala in 2015 officieel bevrijd werd van ISIS en de peshmerga zich in oktober 2017 terugtrokken uit het district Khanaqin, werden de sjiitische milities van de PMF de dominante veiligheidsactoren in de provincie. Vooral Badr en Asaeb Ahl el Haqq zijn prominent aanwezig. De PMF treden intimiderend op ten aanzien van de bevolking en veroorzaken nog steeds ontheemding onder de soennitische bevolking, onder meer in de grensregio met Iran. De milities worden ook genoemd als mogelijke daders van de akkerbranden als represaillemaatregel tegen vermeende medestanders van ISIS.

Sporadisch lopen de etnisch- sektarische spanningen hoog op. Tijdens de verslagperiode werden in Khalis sjiitische milities aangewezen als mogelijke daders van een wraak aanvallen op soennitische dorpen waarbij burgerslachtoffers vielen. De sjiitische milities dichten echter ISIS de verantwoordelijkheid voor deze aanval toe. Dergelijke sektarische spanningen kunnen door ISIS uitgebuit worden om zich als beschermer van de soennitische gemeenschappen op te werpen.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat meer dan 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. In december 2022 bedroeg de totale terugkeerratio van ontheemden afkomstig uit Diyala 77%, ofwel iets meer dan 240 000 personen. 73.201 mensen zijn nog steeds ontheemd. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etnisch-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatie richtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak , en meer specifiek in de provincie Diyala, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Diyala nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Diyala afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel

bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Diyala actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Diyala in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Diyala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mojamah Al-Sinahi, Ba'quba, Diyala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 78 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van de resolutie 2177 van de VN Veiligheidsraad.

Hij betoogt dat de commissaris-generaal in haar beslissing voorbijgaat aan het werkelijk onherstelbare nadeel dat hij loopt door terug te keren naar zijn herkomstland.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus legt hij uit dat zijn vader hem vertelde dat agent T. sjitisch is en niet in zijn regio woonde en dat de reden voor zijn ontvoering zijn deelname was aan de soennitische demonstraties na het bombardement om de Al Sarai-moskee. Hij vervolgt dat de milities het vuur niet openen op openbare plaatsen, behalve indien ze daarvoor vooraf de opdracht geven. Hij voegt toe dat zijn moeder destijds weigerde om naar Turkije te gaan uit liefde voor haar land. Toen hij naar het huis van zijn burens vluchtte, wisten ze volgens hem niet waar hij was.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voert hij aan dat de criteria ruim geïnterpreteerd moeten worden. Een terugkeer naar Irak acht hij strijdig met artikel 3 van het EVRM. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal in de beslissing erkent dat in zijn regio van herkomst een hoge graad van veiligheidsincidenten bestaat en dat deze incidenten de burgers raken zonder enig onderscheid. Het niet toekennen van bescherming aan Iraakse onderdanen, maakt volgens hem een schending uit van artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie.

Verzoeker verwijst naar twee nieuwe documenten, zijnde een IOM persbericht van 28 februari 2024 en een artikel van 13 maart 2023 aangaande de veiligheidsproblemen in Diyala. Daaruit blijkt volgens hem dat de onveiligheid de regio van Diyala bereikt heeft.

De ongerijmdheden en tegenstrijdigheden die weerhouden zijn in de beslissing, zijn volgens hem enkel te wijten aan stress.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 13 september 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan zij telkens de weblink vermeldt:

- UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van januari 2024;
- EUAA Country Guidance Note: Irak van juni 2022;

- COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update);
- EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van mei 2024.

3.2. Verzoeker maakt op 16 september 2024 een aanvullende nota over overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet met verwijzing naar een weblink waarvan hij stelt dat het een zeer recent artikel is dat de onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst bespreekt.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest gedood te zullen worden nadat hij gezocht werd door een sjiiitische militie door wie zijn vader eerder werd gekidnapt. Daarnaast vreest verzoeker dat hij zou worden meegenomen omdat hij soennitisch is en er niet veel soennieten meer zijn.

4.3.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en oordeelt dat er geen reëel risico is op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.3. Na een lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen problemen met de milities, gelet op de volgende pertinente en correcte vaststellingen:

i) De tewerkstelling van zijn vader wordt niet in twijfel getrokken, maar er wordt geen geloof gehecht aan de problemen die zich hierdoor zouden hebben voorgedaan omdat:

(a) verzoekers kennis over de persoon die zijn vader lastig viel en mede aan de basis ligt van zijn vertrek uit Irak, schromelijk te wensen overlaat nu het ook informatie betreft die hij naderhand bij zijn familie had kunnen nagaan, wat hij duidelijk niet gedaan heeft;

(b) het merkwaardig is dat verzoeker de kidnapping van zijn vader, wat toch wel een ingrijpende gebeurtenis is, niet nauwkeuriger in de tijd kan situeren en dat zijn vader niets werd gezegd over de reden waarom ze hem meenamen;

(c) het merkwaardig is dat hij niet weet aan welke controlepost hij kon ontkomen;

(d) het feit dat verzoekers vader kon ontkomen aan zijn ontvoerders die in de meerderheid waren en bovendien ook gewapend, nog meer de wenkbrauwen doet fronsen;

(e) het bevreemdend is dat zijn vader, gedurende de maand dat hij nog in Irak verbleef, niets meer heeft gehoord van die personen;

(f) het niet geloofwaardig is dat zijn vader hem zou willen sparen van zorgen en stress en hem daarom niet zou hebben ingelicht over zijn problemen, nu hij de enige zoon in het gezin was, wat betekent dat, mocht zijn vader iets overkomen, hij volgens de Iraakse gewoonten het gezinshoofd werd;

(g) het opmerkelijk is dat de milities nooit naar zijn vader kwamen vragen wanneer deze zich nog in het land bevond, maar dan plots, reeds zes maanden na diens vertrek, opeens zouden zijn langsgeslagen;

(h) het niet aannemelijk is dat de militie plotseling interesse zou hebben in verzoeker wanneer ze dit voordien nooit hadden en het gezin ruime tijd met rust hadden gelaten;

(i) het opmerkelijk is dat de milities, nadat verzoeker ontsnapt was en gevlucht was naar de buurman, de naburige huizen niet controleerden;

(j) verzoeker niet weet of ze hem na zijn vertrek nog kwamen zoeken of bij zijn familie langsgingen, hij er niet naar geïnformeerd heeft en het bovendien opmerkelijk is dat hij geen idee heeft over wat er gebeurde met zijn vaders werkplaats na zijn vertrek, ondanks dat zijn tante nog anderhalf jaar in Irak verbleef.

ii) De ernst in hoofde van de vrees van zijn moeder wordt ondermijnd doordat (a) ze niet uit Irak zou zijn vertrokken indien haar zoon geen problemen had gehad en (b) het niet gaat om een persoonlijke, individuele bedreiging ten aanzien van zijn moeder, maar de beweerde bedreigingen in hoofde van alle leerkrachten Engels bestonden;

iii) Zijn verklaringen over de aangehaalde problemen voor soennieten zijn vaag en algemeen en worden niet geconcretiseerd of geïndividualiseerd;

iv) Verzoekers problemen in Turkije kunnen niet in aanmerking genomen worden nu de ingeroepen vrees beoordeeld moet worden ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, zijnde Irak;

v) Het loutere gegeven dat enkele van zijn familieleden hier een beschermingsstatus werd toegekend, wijzigt evenmin bovenstaande appreciatie;

vi) Zijn nood aan internationale bescherming wordt ondermijnd door zijn selectiviteit wat betreft het Europees land dat zijn verzoek mocht behandelen;

vii) De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen omdat (a) zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs hoogstens zijn identiteit en herkomst bewijzen, hetgeen niet wordt betwist; (b) de kopie van het attest omtrent het diploma Engels van zijn moeder, het bewijs van zijn moeders job, de waarschuwingsbrief voor zijn moeder en alle Engelse leerkrachten hoogstens een aanduiding zijn van haar beroep wat niet wordt betwist; (c) de foto's van de werkplaats van zijn vader hoogstens een aanduiding zijn van zijn tewerkstelling die niet wordt betwist; (d) de kopie van de woonstkaart van zijn vader alsook van de factuur van zijn ouderlijk huis in Irak en de kopie van het verkoopcontract van zijn ouderlijk huis in Irak, een aanduiding zijn van hun verblijfplaats in Irak wat niet ter discussie staat; de foto's van het afgebrand ouderlijk huis en de foto's van ervoor niet aantonen dat het om zijn ouderlijk huis gaat en evenmin door wie, wanneer of in welke omstandigheden dit huis is afgebrand; (e) de kopie van zijn 'kimlik' hoogstens een aanduiding is van zijn verblijf in Turkije, wat niet betwist wordt; (f) de kopieën van de visumapplicatie van zijn familie in Turkije, van het Turks rapport omtrent de aanval en de Turkse klacht van zijn vader niet relevant zijn in het licht van zijn huidig asielrelaas evenals de foto van verzoeker in een Turks ziekenhuis en van de video in het ziekenhuis; (g) de kopie van zijn diploma niet relevant is voor zijn asielrelaas; (h) de foto van hem en een ander persoon niet relevant is in het licht van zijn huidig asielrelaas; (i) de links omtrent de algemene

situatie niet kunnen worden geopend en zij volgens zijn verklaringen louter verwijzen naar de algemene situatie in zijn regio, wat niet kan dienen ter staving van zijn individueel asielrelaas; (j) de medische documenten uit Zwitserland hierboven reeds besproken werden.

In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich louter tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het aanvullen of wijzigen van zijn verklaringen, doch laat hij in zijn geheel na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas te herstellen.

Verzoeker betwist de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal, dat hij blijkens het persoonlijk onderhoud zeer weinig kennis had over de persoon die zijn vader zou hebben lastiggevalen, terwijl dit nochtans aan de basis ligt van zijn vertrek uit Irak en desondanks hij in de mogelijkheid was zich hierover naderhand te informeren bij zijn familie, niet. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader nooit problemen heeft gekend tot op het moment dat hij bedreigd werd door de man, wiens auto's zijn vader meermaals repareerde, nadat hij weigerde diens auto verder te herstellen (NPO, p. 15 en 16). Indien zijn vader werkelijk meer dan eens de auto van die desbetreffende man repareerde (NPO, p. 16) en die persoon aan het begin lag van alle problemen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker hier meer nauwkeurige verklaringen over kan afleggen, *quod non in casu*. Gevraagd of hij soenniet of sjiit was, antwoordt verzoeker dat hij het niet weet, maar hij denkt dat hij sjiit is. Op de vraag of hij van de buurt was, gaf verzoeker opnieuw aan dit niet te weten. Ook gevraagd of hij een naam heeft en wanneer hij zijn vader dan had gebeld, moest verzoeker het antwoord schuldig blijven (NPO, p. 17). In zijn verzoekschrift verandert hij het geweer plots van schouder en stelt hij dat zijn vader hem had verteld dat die persoon een sjiit is en niet in zijn regio woonde. Nu dergelijke *post-factum* uitleg verder niet wordt onderbouwd, strijdt met zijn verklaringen zoals die blijken uit het persoonlijk onderhoud en verzoeker geen dienstige verantwoording biedt waarom zijn betoog in het verzoekschrift wel de juiste versie van de feiten zou betreffen in tegenstelling tot zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS, betreft het geen ernstig betoog.

In zijn verzoekschrift voert hij plots aan dat zijn vader ontvoerd werd omwille van zijn deelname aan de soennitische demonstraties na het bombardement om de Al Sarai-moskee, terwijl hij bij het CGVS, gevraagd waarom ze zo boos zouden zijn op zijn vader omdat die de auto niet wilde maken het volgende antwoordde *“Er zijn vele redenen. Eerst we bouwden het mooiste huis en het grootste in de buurt; Tweede we zijn soennitisch, en derde er zijn veel milities waar we leven, dus wanneer het komt op het huis hun probleem is dat ze niet willen dat iemand beter is dan hen en daardoor kidnapt en mensen vermoorden dus als het niet voor de auto was kan het hierdoor zijn. En de bloed in de auto en de gewerschoten op de auto zijn ook iets dat ze eerder als geheim zouden willen houden.”* Wederom tracht verzoeker zijn verklaringen te wijzigen, zonder hier enige verantwoording voor te bieden, wat niet ernstig is.

Waar de commissaris-generaal op goede gronden toelicht dat verzoeker geen logische uitleg geeft over de reden waarom de ontvoerder niet had geschoten op zijn vader en verzoeker in zijn verzoekschrift toelicht dat de milities het vuur niet openen op openbare plaatsen, behalve indien ze daarvoor vooraf opdracht gaven, betreft dit wederom een *post-factum* bewering, zonder dat verzoeker die uitleg verder onderbouwt of tracht te ruggensteunen aan de hand van bijkomende informatie. Zijn betoog kan ook hier geen afbreuk doen aan de verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud.

Waar hij tot slot nog aanstipt dat zijn moeder destijds weigerde om naar Turkije te gaan uit liefde voor haar land, laat hij na te duiden welke invloed dit heeft op de inhoud van de bestreden beslissing en op de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Hetzelfde geldt voor wat betreft zijn bewering dat men niet wist waar hij was, toen hij naar de burens was gevlucht.

Daar verzoekers betoog er uitsluitend op gericht is om aanvullingen of preciseringen aan te brengen bij zijn verklaringen zoals die blijken uit het persoonlijk onderhoud, gaat hij voorbij aan de inhoud van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Op grond van voormelde bepaling wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag vóór het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming, geen enkele opmerking de commissaris-generaal heeft bereikt. Verzoeker toont alleszins niet aan dat hij binnen de hem daartoe toegekende termijn, opmerkingen zou hebben gemaakt waardoor hij bezwaarlijk middels zijn verzoekschrift en zonder hiervoor enige verantwoording te bieden, andersluidende verklaringen kan afleggen.

Verzoeker kan zich ten slotte bezwaarlijk verschuilen achter de stress die hij zou gehad hebben ter verantwoording van zijn vage, ongeloofwaardige en niet plausibele verklaringen. De in het rechtsplegingsdossier aanwezig zijnde medische attesten dateren van 2022 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1 medische documenten Zwitserland), waardoor hij geen zicht biedt op zijn actuele medische situatie of zijn medische situatie ten tijde van het persoonlijk onderhoud. Dat hij omwille

van de stress niet in staat is geweest zijn verhoor op gedegen wijze te doorlopen en dat de stress de oorzaak zou zijn voor de aard van zijn verklaringen, vindt geen steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ook bij zijn verzoekschrift laat verzoeker na dit verder te concretiseren. Hierbij komt nog dat hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument veel stress te hebben gehad tijdens het persoonlijk onderhoud doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Verzoekers betoog is, gelet op voorgaande, niet van die aard om afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, waardoor zij onverminderd overeind blijven.

4.3.8. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, is het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en hij niet aannemelijk heeft gemaakt Irak te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker kan zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, betwist verzoeker niet dat er in Irak voor geen enkele provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15, c) van de herschikte Kwalificatieverrichting.

4.4.2. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit de Diyala, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie aldaar dient beoordeeld te worden.

Uit de landeninformatie bijgebracht door de commissaris-generaal, blijkt dat de mate van het willekeurig geweld in Diyala hoog is zodat een lagere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit het rechtsplegingsdossier kunnen er in hoofde van verzoeker echter geen dergelijke individuele elementen worden ontwaard, die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Met betrekking tot zijn medische situatie wordt herhaald dat hij weliswaar documenten neerlegde die dateren van 2022 waaruit blijkt dat hij psychologische problemen kende en hiervoor werd opgevolgd, doch er liggen geen documenten neer *anno* 2024 (zie *supra*). Verzoeker biedt ook middels zijn verzoekschrift geen zicht op zijn huidige medische problematiek.

4.4.3. Verzoeker, die de veiligheidssituatie in Irak en meer bepaald in Diyala volledig onbesproken laat, toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Door in zijn aanvullende nota een weblink te citeren en hierbij te stellen dat daarin de onzekere veiligheidssituatie wordt besproken van zijn regio van herkomst, toont hij niet aan dat er zich andersluidende vaststellingen nopen dan deze zoals gemaakt in onderhavig arrest en zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Hij biedt hiermee alleszins geen licht op individuele elementen in zijn hoofde.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wordt opgemerkt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder doet de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar doet hij enkel

uitspraak over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.7. Verzoeker werpt een schending op van een onbestaand artikel 78 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. In zoverre hij zou doelen op een schending van artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU), waarvan hij de tekst citeert, wordt verwezen naar Europees primair recht, dat inmiddels uitvoering heeft gevonden in EU-richtlijnen, zoals richtlijn 2011/95/EU, die inmiddels is omgezet in Belgisch recht, in het bijzonder de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het volstaat dan ook te verwijzen naar wat hierboven wordt uiteengezet en te besluiten dat een schending van artikel 78 VWEU, in zoverre deze dienstig kan worden aangevoerd, niet aannemelijk wordt gemaakt.

4.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO